

*Första kapitlet i sju delar.
Sebastian klipper ut kurvor. Maike lagar mat.
Oskar kommer på besök. Fysiken tillhör de älskande.*

1.

Vid inflygningen från sydväst, betraktat från femhundra meters höjd, liknar Freiburg en fransig, ljus fläck i Schwarzwalds veck. Staden ligger där som om den en dag fallit från himlen och stänkt ner de kringliggande höjderna ända fram till bergens fot. Belchen, Schauinsland och Feldberg sitter i ring och blickar ut över en stad som enligt bergens tideräkning uppstått för ungefär sex minuter sedan och ändå låtsas som om den alltid har legat där nere vid floden med det konstiga namnet. »Dreisam«. Som ensamhet på tre man hand.

Om Schauinsland likgiltigt ryckte på axlarna skulle det kosta hundratals cyklister, linbaneåkare och fjärlilssamlare livet; om Feldberg uttråkat vände ryggen till skulle det innebära slutet för hela storkommunen. Eftersom bergen betraktar livet och rörelsen på Freiburgs gator med dystra miner, månar man där om underhållningsvärdet. Skog och berg sänder dagligen ner en stor mängd fåglar till staden med uppdraget att rapportera om de senaste händelserna.

Där gränderna blir smala och skuggorna sluter sig allt tätare ihop frammanar de ockragula och smutsrosa färgerna

en medeltida känsla. Otaliga burspråk sitter på de branta taken och skulle erbjuda idealiska landningsplatser om inte husägarna hade bestyckat dem med uppåtvända spikar. Ett förbidragande moln sveper bort lyskraften från fasaderna. På Leopoldring köper en flätflicka glass. Hennes mittbena är rak som en genomfartsled.

Bara några få vingslag längre bort ligger Sophie-de-la-Roche-Straße som är så grön att den kan kosta på sig en egen klimatzon. Hela tiden blåser en lätt vind som kastanje-trädens kronor behöver för att rassla. Träden har överlevt stadsarkitekten som planterade dem med ett århundrade och har blivit större än han planerat. Medan de klåfingrigt vidrör balkongerna där uppe, välver sig deras rötter under stenläggningen där nere och gräver sig genom industrikanalens murar direkt intill husgrunderna. Bonnie och Clyde, den ena med brunt, den andra med grönt huvud, paddlar snattrande mot strömmen, vänder alltid vid samma ställe och låter sig drivas nedför floden. På sitt löpande band är de snabbare än varenda strandpromenerare, uppmärksamt tittar de upp mot gångvägen och tigger bröd.

Sophie-de-la-Roche-Straße utstrålar en sådan trivsel att en oinitierad betraktare skulle kunna få för sig att förutsättningen för att bosätta sig här beror på ens förmåga att passa in. Eftersom industrikanalen gör husväggarna fuktiga står byggnadens dörrar på vid gavel, vilket får gångbroarna att se ut som utsträckta tungor ur gapande käftar. Nummer sju är utan tvivel det vackraste huset i längan, vitmålat och med

blygsam stuckatur. Blommorna från ett blåregn hänger kaskadlikt ner längs fasaden. En gammaldags gatlykta dåsar sin nattliga insats till mötes; i dess stola av murgröna stimmar sparvarna. Om en dryg timme kommer en taxi att svänga runt hörnet och stanna bredvid gatlyktan. Passageraren i baksätet kommer att lyfta på sina solglasögon för att räkna småpengar i förarens hand. Han kommer att stiga ur, luta huvudet bakåt och blicka upp mot fönstren på andra våningen. Redan nu trippar två duvor över ett fönsterbleck där uppe, de bugar sig för varandra och spejar in i lägenheten när de flyger iväg för en stund. Första fredagskvällen i varje månad kan Sebastian, Maike och Liam vara säkra på att de flygande observatörerna inte släpper dem med blicken.

Bakom ett fönster sitter Sebastian på golvet i sitt arbetsrum, med böjt huvud och benen i kors. Han är omgiven av pappersbitar och saxar som pysslade han med julstjärnor. Bredvid honom sitter en hopkrupen Liam, precis lika blond och ljushyad som sin far och även av hållningen att döma en miniatyr-Sebastian. Han betraktar ett rött kartongark på vilket laserskrivaren ritat en sicksackkurva som liknar ett alppanorama. När Sebastian ska börja klippa höjer Liam ett varnande finger.

»Akta! Du darrar!«

»För att jag anstränger mig för att inte darra, din smartskalle«, säger Sebastian och ångrar sitt tonfall när Liam gör stora ögon.

Liksom varje första fredagskväll i månaden är Sebastian nervös, och precis som alltid skyller han på att han har haft en dålig dag. Den första fredagskvällen varje månad kan minsta lilla småsak fördärva hans humör. I dag var det ett möte vid Dreisams flodkant där han under lunchpausen tar igen sig efter sina föreläsningar. Där stötte han på en folksamling som, en bit bort från vägen och till en början utan egentlig anledning, fylkades runt en sandhög. Ur sanden stack en eländig stickling upp som endast hölls upprätt med hjälp av en stödanordning av träpinnar och gummiband. Tre trädgårdsmästare stödde sig mot sina spadar. En lång och gänglig människa i mörk kostym, och med en liten flicka hängande i benet, gick upp på sandkullen och uttalade högtidliga ord. Årets träd. Svart äpple. Kärlek till hemmet, till naturen, till skapelsen. Äldre damer stod tysta i halvcirkel. Sedan spadtaget, en sentimental liten skovel sand, därtill vatten hållt av den lilla flickan ur en plåtkanna. Man applåderade. Mot sin vilja tänkte Sebastian på Oskar och på vad han skulle ha haft för kommentar till en sådan scen: Se där, en hord nickedockor dyrkande sin egen hjälplöshet! – Och Sebastian skulle ha skrattat och hållit tyst om att han faktiskt kände sig skrämmande lik årets träd. En stickling i en alltför stor stödanordning.

»Vet du vad årets träd är för något?« frågar han sin son som skakar på huvudet och stirrar på saxen som inte vill fortsätta sin rörelse i faderns hand. »Årets träd är trams«, tillägger han. »Den största tänkbara smörjan.«

»Oskar kommer i dag, va?«

»Javisst.« Sebastian börjar klippa. »Hur så?«

»När Oskar kommer säger du alltid så konstiga saker. Och«, Liam pekar på pysselkartongen, »du tar med dig arbete hem.«

»Jag trodde du gillade att väga kurvor«, säger Sebastian upprört.

Med sina tio år är Liam redan klok nog att inte svara på det. Självklart älskar han att hjälpa sin pappa med ett fysikaliskt experiment. Han vet att den sicksackiga linjen beskriver resultatet av en radiometrisk mätning, även om han inte skulle kunna förklara vad »radiometrisk« betyder. Integralen under kurvan kan beräknas genom att man klipper bort det ovanliggande och bestämmer dess omfång genom att väga kartongen. Men Liam vet också att det står datorer på institutionen som klarar av det här arbetet utan pyssel. Saken hade säkerligen kunnat vänta till på måndag. Det är alltså i första hand för Liams nöjes och därmed för Sebastians sinnesfrids skull som man ägnar sig åt detta denna sena fredagseftermiddag. Trots att skärbrädan och de vassa knivarna som de egentligen skulle behöva för de pyttesmå taggarna och hacken finns hos Maike ute i köket.

När Maike lagar mat åt Oskar tillhör arbetsredskapen endast henne. Varje gång, då hon redan på morgonen berättar om vad hon tänkt prova för maträtt den här gången, frågar sig Sebastian varför dessa möten är så viktiga för henne. Liams dyrkan av storfysikern från Genève borde i

hennes ögon snarare tala emot besöken. Dessutom bemöter Oskar henne sällan med annat än bitsk ironi. Trots detta var det Maike som för tio år sedan hade kommit på traditionen med gemensamma middagar, och det är hon som än i dag insisterar på det. Sebastian förmodar att hon, medvetet eller omedvetet, under ordnade former försöker kontrollera något. Något som ska äga rum inför hennes ögon i stället för att okontrollerat utveckla sig i dolda kretsar. Vad detta något skulle kunna vara har de aldrig talat om. I det tysta beundrar Sebastian sin fru för hennes lugna envishet. Han kommer väl på fredag? brukar hon fråga, och Sebastian brukar då nicka. Inget mer.

I mitten blir kurvan enklare, i slutet åter komplicerad. Liam håller upp kartongarket med båda händerna och jublar när saxen övervunnit den sista svårigheten och den taggiga restdelen trillar ner på golvet. Varsamt håller han mästerverket i kanterna och springer iväg för att se om köksvågen är ledig.

I en vit klänning, som ser ut som om Maike i kväll ville bli gift för andra gången, står hon vid serveringsbordet och skär motspänstig sallad. Hennes fötter är bara. Med höger-tån kliar hon tankspritt på ett myggbett på vänstervaden. Fönstret står öppet. Utifrån blåser sommarluft in, fylld av lukten av varm asfalt, av strömmande vatten och av en vind som högt upp i himlen jonglerar med svalor. I det mättade ljuset tillhör Maike mer än någonsin den sortens kvinnor

som en man vill slänga upp på hästryggen och rida iväg med i solnedgången. Hon är säregen på ett sätt som kräver ett andra ögonkast. Hennes hy är ännu ljusare än Sebastians och hennes mun en smula skev så att hon ser lite eftertänksam ut när hon skrattar. Framgången med sitt lilla *Galleri för modern konst*, som hon driver i innerstaden, har hon inte minst sin uppenbarelse att tacka för; för konstnärerna är hon manager och ibland modell. Maikes sinne för estetik vetter åt det religiösa. Hon lider i kärlekslöst inredda rum och kan inte ställa ett glas på bordet utan att först prövande vrida det i ljusinsläppet.

När Sebastian närmar sig henne bakifrån sträcker hon de fuktiga händerna ifrån sig. Hennes armhålor är rakade. Ömt stiger hans fingrar uppför trappan av kotor, från ryggslut till nacke.

»Fryser du?« frågar hon. »Du darrar ju.«

»Finns det något annat förutom mitt vegetativa nervsystem som ni intresserar er för?« ropar Sebastian medvetet högt.

»Ja«, säger Maike. »Rödvin.«

Sebastian kysser henne på bakhuvudet. Båda vet att Oskar måste ha läst artikeln i *Der Spiegel*. Maike är inte tillräckligt ärelysten för att vilja förstå den pågående vetenskapliga striden mellan de båda männen. Men hon känner till händelseutvecklingen. Oskars röst är hotfullt låg när han angriper. Sebastian blinkar oftare än annars och låter armarna hänga medan han försvarar sig.

»Jag har köpt en *Brunello*«, säger hon. »Den kommer han att tycka om.«

När Sebastian sträcker sig efter karaffen sveper en röd ljuspunkt över Maikes bröst som om en berusad prickskytte siktade genom det öppna fönstret. Frukt, ek, jord. Sebastian motstår frestelsen att hålla upp ett glas åt sig och vänder sig om efter Liam som står och väntar vid köksvågen. Kind emot kind läser de av teckenfönstret.

»Utmärkt, lille professorn.« Sebastian trycker sin son emot sig. »Vad lägger vi märke till?«

»Naturen motsvarar våra beräkningar«, säger Liam sneglande efter sin mor. Hennes kniv hackar i torr takt på skärbrädan av trä. Hon tycker inte om när han citerar inlärd meningar.

Innan Sebastian bär tillbaka sin kurva ut i arbetsrummet blir han stående ett ögonblick på tröskeln. Maike kommer att vilja säga att hon ska hålla hans rygg fri. Hon tycker om det uttrycket. Det låter som en strid vid namn Vardag där hon kväll efter kväll står som segrare. Fastän Maike egentligen inte är någon med kämpaglöd. Innan Sebastian lärde känna henne var hon en typisk drömmare. När hon om nätterna promenerade genom gatorna drömde hon sig in i varenda upplyst lägenhet. I tankarna började hon vatna främmande krukväxter, duka främmande middagsbord och stryka främmande barn över huvudet. Varje man var en möjlig älskare vid vars sida hon i fantasin kunde föra ett vilt eller borgerligt, konstnärligt eller politiskt liv – allt bero-

ende på partnerns ögonfärg och kroppsbyggnad. Maikes vagabonderande fantasi häftade bara kort vid människor och orter. Tills hon träffade Sebastian. I samma ögonblick som hon sprang rätt i hans famn på Kaiser-Joseph-Straße i Freiburg (på Münsterplatz! skulle Sebastian säga, för det finns två versioner av deras första möte, en var hans och en var hennes), växlade verklighetens aggregationstillstånd från gasformigt till fast. Det var kärlek vid första ögonkastet och därmed ett förbud mot alternativ, en reduktion av den oändliga mängden möjligheter till ett Nu och Här. Sebastians inträde i Maikes liv innebar, som han skulle uttrycka det, en kollaps av den kvantmekaniska vågfunktionen. Sedan dess har Maike en rygg som hon kan hålla fri. Hon gör det vid varje tillfälle och gärna.

»Efteråt kan ni tala i lugn och ro«, säger hon och stryker bort en hårslinga ur pannan med underarmen. »Jag kommer att hålla ... «

»Jag vet«, säger Sebastian. »Tack.«

När hon skrattar låter hon ett tuggummi titta fram mellan kindtänderna och är ändå oemotståndlig med sina barnaögon och det ljusa håret.

»När kommer Oskar egentligen?« gnäller Liam.

Medan föräldrarna ser på varandra fördelar han sin otålighet i ornament av lökbitar och vitlösklyftor över köksbordet. Ett ouppfostrat beteende som avslöjar kreativitet har Maike överseende med.

2.

Det är väl märkvärdigt, tänker Oskar, att alla människor är sammansatta av identiska beståndsdelar. Att den där binjuren som sänder ett lätt adrenalinrus genom hans ådror också står att hitta hos den späda asiatiskans vegetativa nervsystem, som maskerad med Yoko Onos ansikte delar ut kaffe och smörgåsar till resenärerna. Att hennes naglar, hår, tänder består av samma material som samtliga resenärers naglar, hår, tänder. Att fingrarna som håller upp kaffe rörs med hjälp av likadana sensorer som hans när de letar efter småpengar i portmonnän. Att till och med handflatan i vilken han låter några mynt falla utan minsta beröring visar upp ett likartat mönster som hans.

När asiatiskan räcker honom muggen betraktar hon honom för länge. Tåget rullar över en växel; det var nära att kaffet skvimpade ut på hans byxor. Oskar tar emot muggen och ser ner i golvet för att väja undan för det strålande leendet som asiatiskan kommer att ge honom till avsked. Om det bara vore handflatornas likhet som förenade honom med henne. Om de åtminstone bara skulle dela kol, väte

och syre med varandra. Men gemensamheterna går djupare, ända ner till protoner, neutroner och elektroner som han och asiatiskan är uppbyggda av och som även bordet som han stödjer sina armbågar mot består av, liksom kaffemuggen som värmer hans fingrar. Denna omständighet gör Oskar till en godtycklig bit materia som världen är formad av, innehållande allt som existerar eftersom man inte kan fly ut ur den. Han vet att hans persons gränser flyter samman i den stora partikelvirveln. Han känner hur han bokstavligen blandar sig med andra människor. I nästan samtliga fall upplever han denna känsla som obehaglig. Det finns ett undantag. Dit är han just nu på väg.

Om Sebastian skulle försöka beskriva sin vän Oskar skulle han säga att Oskar ser ut som någon som kan besvara alla frågor. Om stringteorin en dag kommer att lyckas förena de fysikaliska grundkrafterna. Om man kan bära frackskjorta till smoking. Hur mycket klockan är, närmare bestämt i Dubai. Oavsett om han lyssnar eller själv talar vilar hans granitögon orörliga på samtalspartnern. Oskar är någon som har kvicksilver i ådrorna. Någon som alltid likt fältherren står höjd över slaget. Någon som det inte finns några fåniga smeknamn för. I hans närvaro sätter sig kvinnorna på sina händer för att inte av misstag sträcka sig efter honom. När han var tjugo trodde man att han var trettio. Sedan han passerat trettio kallar man honom ålderslös. Han är högväxt och slank, med slät panna och smala ögon-

bryn som ständigt vill höja sig till frågande bågar. På de lätt insjunkna kinderna ligger en mörk skäggsugga trots omsorgsfull rakning. Också när han, som i dag, har en enkel tröja till de svarta byxorna verkar hans klädsel noga vald. På hans kropp vågar tyget bara skrynkla sig på de rätta ställena. För det mesta uttrycker hans hållning en blandning av yttre oberördhet och inre spänning som får andra människor att se honom fräckt rakt i ansiktet. Bakom hans rygg söker de tisslande efter hans namn, eftersom de tror att han är skådespelare. Faktum är att Oskar är känd inom vissa kretsar, dock inte för skådespeleri utan för sina teorier om tidens väsen.

Utanför glider sommaren förbi som ett grönblått band. En riksväg följer järnvägsspåren. Som fastklistrade blir bilarna stående bakom tåget; ljuset ligger som grunda sjöar på asfalten. Just som Oskar plockat fram ett par solglasögon frågar en ung man om han får lov att slå sig ner bredvid honom. Oskar vänder sig bort och gömmer ögonen bakom de mörka glasen. Den unge mannen går vidare. På klaffbordet står kaffet i en brun pöl.

Det som ofta gör livet outhärdligt för Oskar är hans känsla för stil. Många människor tål inte sina artfränder, men få är i stånd att motivera det så exakt som han. Att de alla blott är gjorda av protoner, neutroner och elektroner, skulle han kunna förlåta. Men han kan inte förlåta deras oförmåga att ta detta sorgliga faktum med fattning. När han tänker på sin barndom ser han sig, fjorton år gammal,

omringad av en grupp skrattande flickor och pojkar som med utsträckta fingrar pekar på hans fötter. Den gången hade han utan föräldrarnas tillåtelse sålt sin cykel för att köpa sig sitt första par handsyddas skor; för säkerhets skull tre nummer för stora. Sitt förakt för taktlösa skratt har han kvar än i dag. Han avskyr viktigpettrar, översittare och de dummas skadeglädje. I hans ögon finns det inget våldsdåd så grymt som ett brott mot den goda stilen. Skulle han någonsin (vilket verkligen inte är planerat) begå ett mord, skulle det förmodligen vara på grund av en närgången kommentar från hans offer.

Hånet från hans skolkamrater upphörde abrupt när han som sextonåring mätte en och nittio. Då började man i stället tävla om hans uppmärksamhet. På skolgården talade man högre när han stod i närheten. Om en flicka räckte upp handen på lektionen tittade hon bort mot honom medan hon talade, som om hon ville förvissa sig om att han lyssnade. Till och med matematikläraren, en ovårdad människa vars nackhår nuddade skjortkragen, vände sig vid att fråga »Det stämmer väl?« åt Oskars håll när han satte den kritbrytande punkten efter en talserie. Trots det var Oskar den ende i klassen som efter studentexamen ännu inte hade samlat på sig några erfarenheter vad gällde tillämpad kärlek till sin nästa. Han betraktade det som en seger. Han var övertygad om att det inte fanns en enda människa på jorden vars närvaro han skulle uthärda längre än tio minuter.

Vidden av detta misstag gav honom svindel när han mötte Sebastian på universitetet. Att de lade märke till varandra redan på den nya terminens första dag kunde de tacka sin kroppslängd för. Ovanför de andra studenternas huvuden möttes deras blickar och det resulterade nästan automatiskt i att de satte sig bredvid varandra i aulan. Dekanens pinsamma anförande genomled de i tysthet. Därefter inledde de en avslappnad konversation i korridoren och när tio minuter hade gått hade Sebastian ännu inte sagt något enfaldigt och inte skrattat dåraktigt en endaste gång. Oskar inte bara uthärdade hans närvaro utan kände till och med lust att fortsätta samtalet. De gick till kafeterian och pratade ända tills det kvällades. Från detta ögonblick sökte Oskar sin nye bekants närhet och Sebastian lät det ske. Deras vänskap behövde ingen inkörningsperiod; inget måste utveckla sig. Den tändes helt enkelt som en lampa när man trycker på rätt knapp.

Varje försök att skildra de följande månaderna löper risk att förlora sig i det storartade. Sedan Oskar bestämt sig för att studera vid Freiburgs universitet visade han sig för allmänheten uteslutande i långskörtad jackett, randiga byxor och silverfärgad kravatt. Det dröjde inte länge förrän Sebastian dök upp på föreläsningarna i liknande dandykostym. Varje morgon gick de emot varandra i parkanläggningen utanför fysiologiska institutionen som på snöre, förbi studenter från alla årskullar som blott fanns på denna jord för att stå i vägen för dem, och hälsade på

varandra med handslag. De köpte endast ett exemplar av varje lärobok eftersom de tyckte om att slå sina huvuden ihop över en uppslagen sida. I aulan gapade platserna bredvid dem tomma. Man tyckte att deras manér var märkvärdiga, men skrattade ändå inte åt dem, inte ens när de på eftermiddagarna arm i arm promenerade längs med floden Dreisams strandkanter och blev stående vart och vartannat steg eftersom väsentligheter endast låter sig sägas stillastående. I sin gammaldags utstyrel liknade de ett gulnat vykort, som om de noggrant men inte sömlöst klippts in i samtiden. Bruset från Dreisam slukade deras konversation; upprört vinkade träden i vinden. Aldrig var sensommarsolen vackrare än i det ögonblick då en av dem pekade på den och sa något om solära neutrino problem.

På kvällarna träffades de i biblioteket. Oskar flanerade längs hyllorna och återvände då och då med en bok till det gemensamma bordet. Sedan Oskar lagt sig till med vanan att lägga ena armen om vännen medan han gjorde honom uppmärksam på ett intressant ställe, hopade sig germanistikstudentkor på bänkarna bakom läsesalens glasrutor. När Oskar och Sebastian på fester gled genom massorna var och en för sig, kunde det hända att Sebastian med motigtunga kysste en av flickorna. Lyfte han på huvudet kunde han vara säker på att möta Oskars leende blick i andra änden av rummet. Vid slutet av kvällen följdes flickan till utgången och överlämnades likt ett klädesplagg till någon slumpmässigt utvald studiekamrat. Därefter eskorterade

Oskar och Sebastian varandra genom natten fram till sina hemvägars vägskaal. Där blev de stående; ljuset från en gatlykta omgav dem som ett tält som ingen av dem ville lämna. Det var svårt att avgöra vilket ögonblick som skulle vara lämpligt för ett farväl – detta, eller kanske ändå först nästa? Medan förbiåkande bilar vred sin gemensamma skugga runt sin egen axel, svor de i tysthet att inget någonsin fick ändras mellan dem. Deras samvaros framtid fanns endast som en jämn, långsamt upprullande matta. När de första fågelkvittren hördes vände de sig om och försvann var och en in i sin hälft av den gryende morgonen.

Den första fredagen i månaden tillåter sig Oskar i några sekunder föreställningen att Intercitytåget skulle kunna ta honom tillbaka till ett av dessa farväl under Freiburgs gatlyktor. Till en hetsig dispyt vid Dreisam, eller åtminstone till en gemensamt uppslagen lärobok. Sedan känner han smaken av sitt eget leende på läpparna bara för att strax därpå bli irriterad. Naturligtvis finns inte de nattliga lyktornas Freiburg längre. Det finns en cirkelformad tunnel under Schweiz i vilken Oskar låter elementärpartiklar slungas emot varandra med ungefärlig ljushastighet. Och det finns en stad till vilken han på inbjudan av Sebastians fru åker på familjemiddag. Oskar hade sett den dockstora Liam för första gången på en fredag. Han hade fått reda på Sebastians utnämning till professor i Freiburg på en fredag. På fredagar ser de varandra i ögonen och försöker samtidigt att inte tänka på det förflutna. På fredagar grälar de. För

Oskar är Sebastian inte bara den enda människa vars närvaro han med glädje uthärdar. Sebastian är också en person som kan reta gallfeber på honom med rena futtigheterna.

Medan tåget står stilla mitt i ingenstans böjer sig Oskar ner efter sin väska och tar upp ett hoprullat exemplar av Der Spiegel som automatiskt slås upp på rätt sida. Artikeln behöver han inte läsa en gång till; han kan den nästan utan till. I stället betraktar han fotot. Det visar en fyrtioårig man med blont hår, ljusa ögonfransar och ögon med ett blåglasaktigt skimmer. Mannen skrattar, vilket gör att hans halvöppna mun antar en något rektangulär form. Detta skratt känner Oskar bättre än sitt eget. Försiktigt stryker han porträttet över panna och kinder och trycker plötsligt ner tummen i det som om han ville fimpa en cigarett. Tågets stillastående gör honom nervös. I den angränsande sittgruppen delar en mamma ut färdiga smörgåsar ur plastbyttor. En lukt av salami sprider sig.

»Redan fyra!« ropar pappan vars ansikte vilar mot ett mjukt, flottigt nackstöd, och daskar handryggen i sin tidning. »Här! Fjärde dödsfallet. Förblödde på operationsbordet. Överläkaren nekar igen.«

»Fyra små negerpojkar«, sjunger en ljus barnstämma, »ville havet se.«

»Tyst«, säger mamman och kväver sången med en äppelklyfta.

»Ligger läkemedelsindustrin bakom patientförsöken?«

läser pappan. Han dricker ur sin ölflaska och ser ut som om han vill sluka hela flaskan.

» Skurkar allihop«, säger mamman.

» Dem borde man.«

» Om man kunde.«

Oskar stoppar ner Der Spiegel i väskan igen och hoppas att Sebastian inte kommer att känna någon doft av salami i hans kläder när de hälsar på varandra. Med långa kliv lämnar han vagnen. När tåget plötsligt rycker till ramlar han nästan. Sänd ut de dumma i krig, tänker han, medan han lutar sig mot väggen i utrymmet vid toaletterna. Offra dem hänsynslöst i Afrikas ödemarker, i asiatiska djungler, skit samma. Femtio år till av fred, och människorna i detta land har återvänt till apornas nivå.

Utanför sveper de första välskötta trädgårdarna i Freiburgs ytterområden förbi.

3.

» Sommaren i Freiburg är underbar.«

Oskar står vid det öppna fönstret bakom en halvt fördragen gardin, snurrar vinet i glaset och andas in doften från blåregnet som han alldeles nyss betraktat från gatan när han steg ur taxin. Trots att han, ignorerande hettan, bär en mörk tröja verkar han fräsch, som om han inte ens ägde förmågan att svettas. Bakom honom knakar parketten, han vänder på huvudet.

Sebastian korsar det rymliga matrummet, slänger med armarna påfallande nonchalant och förkroppsligar därmed sin väns exakta motsats. Hans hår är lika utpräglat ljust som Oskars är mörkt. Medan Oskars hållning alltid ser ut som om han bevistade en festlig tillställning har Sebastian något pojkkäckt över sig. Hans rörelser är lustigt slängiga, och trots att han klär sig väl, i dag i linnebyxor och vit skjorta, ser det ändå alltid ut som om han vuxit ur skjortärmar och byxben en aning. Åldrandet tycks missta sig på honom och begränsar sig i övrigt till att hans skrattrynkor formar allt större solfjädrar.